

[Victor Larsen.]

Det kan altsaa ikke være noget Skoleeks-empel, den højtærede Minister her er kommet med. Her maa der foretages en forøget Udbygning. Her maa stærkere og klarere og mere nøjagtige Bestemmelser, og det er det, vi vil medvirke til ved at stille dette lille Ændringsforslag.

Endelig maa jeg med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 24 sige, at vi er af den Opfattelse, at arbejdssky Personer har man ikke let ved at tumle i dette Land. En æret Ordfører talte om, at Mindretallets Ændringsforslag ikke svarede til de smukke Ord i Betænkningen, og sagde, at han kunde ikke indrømme, at Misbrug fandt Sted. Jeg har aldeles ikke sagt, at Kommunalbestyrelserne misbrugte Loven, nej, men Misbrug finder Sted, fordi der vitterlig — og det ved enhver i denne Sal — er Mennesker, som befinder sig udmærket under den Ordning, at de kan gaa som arbejdsløse. Lige saa vel som Arbejdsløshed er den største Plage og for manges Vedkommende er i høj Grad ødelæggende, hvilket de selv indrømmer, lige saa vel er det ogsaa givet, at der findes ærede Medborgere, som slet ikke er saa kede af, at de kan dække sig under Arbejdsløsheden og faa Understøttelse. Et enkelt Parti kan aldeles ikke klare dette selv, men man bør hjælpes ad med at finde ind til Bestemmelser paa dette Omraade, hvorved det dog i nogen Grad kan være muligt at hindre Misbrug — helt komme dem til Livs kan man ikke —, saaledes at Kommunalbestyrelserne bliver stillet noget lettere med Hensyn til dette Spørgsmaal, end de er i Øjeblikket. Vore Ændringsforslag tilstræber at give Kommunalbestyrelserne Midler i Hænde over for Personer, som misbruger Loven. Derfor synes de maaske lidt skarpe paa enkelte Punkter, men det er netop ment saaledes, at det er Personer, der misbruger Loven, vi vil straffe. Vi ønsker, at man over for Alimenter, der ikke tilbagebetaler de af det offentlige udlagte Bidrag, skal være i Stand til at haandhæve Loven i stærkere Grad, end Tilfældet er nu, og med Hensyn til arbejdssky Personer, som snylter paa Samfundet, ønsker vi gennem Maksimalbestemmelser for Kommunehjælp at lette Kommunalbestyrelserne deres Administrationsarbejde. Dette tilstræber vi med de Ændringsforslag, Det konservative Folkeparti har stillet, og vi anbefaler dette høje Tings Medlemmer at stemme for disse Ændringsforslag.

Nøhr: De eneste Ændringer, jeg paa mit Partis Vegne kan tilraade at vedtage,

er de af Socialministeren stillede, som sikrer den bedst mulige praktiske Administration af Børneværnsbestemmelserne. Derimod kan jeg ikke anbefale Venstres eller Det konservative Folkepartis Ændringsforslag, hverken naar de gaar ud paa at stryge de af Socialministeren foreslaaede Ændringer til den gældende Lov eller paa at indføre nye Bestemmelser.

Men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om nogle af de Ændringsforslag, som Venstre og de Konservative har stillet enten praktisk talt i Fællesskab eller hver for sig. Saavel Venstre som de Konservative har stillet Ændringsforslag i Spørgsmaalet om Behandlingen af Alimenter, og Det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer skriver i deres Betænkning, at de Ændringsforslag, deres Parti har stillet, tilsigter at give Kommunerne Midler i Hænde over for de Alimenter, der ikke tilbagebetaler de af det offentlige udlagte Bidrag; til dette Formaal ønsker de Konservative da en lettere Adgang til at lade Fattighjælpsvirkninger indtræde. Vi kan alle være enige om — jeg for min Part erklærer det i hvert Fald gerne som min Opfattelse —, at Kommunerne har god Grund til at ønske skrappe Midler i Hænde over for Alimenterne, som *kan* betale, men ikke vil. Men Spørgsmaalet er, om der opnaas noget ved de Ændringsforslag, som de Konservative eller Venstre har stillet, og det anser jeg for mere end tvivlsomt. Overførelse til Fattighjælpsvirkninger tjener jo i sig selv ikke noget fornuftigt Formaal; Spørgsmaalet er, om Frygten for disse Virkninger kan drive flere Penge ind, men dette vil afhænge af, om vedkommende *kan* betale — altsaa, den strenge Fremgangsmaade, de skrappe Midler maa efter vor Opfattelse bringes i Anvendelse i de Tilfælde, hvor vedkommende har Evne, men ikke Vilje til at betale. I disse Tilfælde er den gældende Lovs Bestemmelser skrappe. Forsorgslovens § 205 siger herom, at saadanne af det offentlige udlagte Bidrag, som ikke tilbagebetales, betragtes som Kommunehjælp til den bidragspligtige, og § 206 siger, at saadan Hjælp betragtes som Fattighjælp, for saa vidt den Del af Hjælpen, for hvilken der er dekretet Afsoning, ikke er betalt, og vel at mærke betragtes som Fattighjælp, om hvilken Kommunebestyrelsen ikke kan vedtage, at Fattighjælpsvirkning ikke skal indtræde. Og endelig siger § 207 i den gældende Lov, at hvis en Person i Aarevis intet eller næsten intet Afdrag har betalt paa de af det offentlige udlagte Bidrag, for hvilke der er